KOMUNITNÍ MAGAZÍN

DOCK #6

2022/2023

Na svém místě

Ženy, které se nebojí úspěchu

www.dock.cz | IG: dock_cze | FB: DOCK.cz

Fénix content marketing

B2C noviny

19

V kuchyni s Cat & Cook: Je potřeba umět (se) pobavit

CCO Magda Pokorná nejen o udržitelnosti byznysu

Ráj jménem Madagaskar: Co jinde na světě neuvidíte

Hlavně zůstat sama sebou Rozhovor s Danielou Peškovou

„Vysoké cíle, třebaže nesplnitelné, jsou cennější než nízké, třebaže splnitelné.“

J. W. Goethe

Veronika Petřík
veronika.petrik@crestyl.com

Milí čtenáři,

navazuji na vzácnou myšlenku tohoto německého velikána krásnou radou, že je důležité nebát se vzít si „o číslo větší šaty“, i když víte, že do nich teprve dorostete. Dala nám ji ve stěžejním rozhovoru tohoto vydání Daniela Pešková, hybná ženská síla v českém bankovnictví. Nejméně o jednu velikost více se v životě nebojí oblékat ani druhá osobnost tohoto čísla Magda Pokorná, která v kolektivu mužů stojí za určováním dalšího směřování a strategie skupiny Crestyl a naplno se věnuje implementaci hodnot ESG v rámci společnosti. A toto speciální vydání plné jemné, ale nezastavitelné ženské energie jsme doplnili o interview s jednou z nejznámějších českých food blogerek, která během posledních pěti let vydala hned pět knih. Řeč je o oblíbené Ivaně Jindřichové alias Cat & Cook.

Z předchozích slov je více než jasné, že toto vydání magazínu DOCK je věnováno převážně ženám, nutno však dodat, že i muži si mezi řádky jistě přijdou na své.

Přejeme vám nejen příjemné chvíle strávené s magazínem DOCK, ale především plnohodnotné prožití Vánoc. A do nového roku Cheers, Dears!

DOCK

KOMUNITNÍ
MAGAZÍN

Vydavatel CRESTYL real estate, s.r.o., www.crestyl.com
Šéfredaktor Veronika Petřík, veronika.petrik@crestyl.com
Redakce Kateřina Hábová, Petra Zítková — MIUZA s.r.o.
Grafický design Monika Tkáčová — MIUZA s.r.o.
Zlom Zuzana Valášková — MIUZA s.r.o.
Ilustrace Edit Lachnitová — MIUZA s.r.o..
Tisk HART PRESS spol. s r.o.

Datum vydání: 5. 12. 2022
Náklad: 700 ks

Ceny uvedené u produktů jsou platné k datu uzávěrky magazínu, tedy k 11. 11. 2022.

DOCK by CRESTYL

Někdy s hlavou v oblacích, jindy s nohama ve vodě, ale vždy myslíme na Zemi ♥
Magazín DOCK tiskneme na 100% recyklovaný papír s ekocertifikáty EcoLabel, Der Blaue Engel a FSC® vyrobený v české Papírně Aloisov.

Mám radost, že žena dnes může zůstat ženou a uspět

Rozhovor Veronika Petřík
Foto Petr Vágner a archiv České spořitelny

Dvojnásobná vítězka ankety Top manažerka Česka, nejvlivnější žena českého bankovnictví, manželka a matka tří dětí na plný úvazek, stále plná energie a životního entusiasmu, stíhající bohatou škálu koníčků a zálib. Život **Daniely Peškové**, jediné dámské členky představenstva České spořitelny, zní jako pohádka. Jak je možné to všechno stíhat, co podle ní funguje jako nejlepší stresový ventil, ale i jak vidí budoucnost bankovnictví, nám prozradila v exkluzivním rozhovoru.

Vnímáš se jako dítě štěstěny?

Dobrá otázka. V tom smyslu, že žiju v bezpečné zemi, kde ženy můžou volit, děti nemusí pracovat, kde panuje velká míra svobody a kde jsem měla přístup ke vzdělání, ano. V tom jsme na tom asi všichni podobně. Občas, když nadávám na poměry v Česku, si říkám, že mě pálí dobré bydlo, protože se tady máme opravdu dobře.

A v tom ostatním? Máš úspěšnou kariéru, krásnou rodinu, děti, z pohledu druhého člověka ti funguje osobní i pracovní život.

Pohled zvenčí je jedna věc, ale samozřejmě to není o tom, že bychom nikdy neměli doma problémy, že by to s dětmi šlo vždy jako na drátkách a že by práce byla jen zalitá sluncem. Myslím, že jsem na tom podobně jako všichni ostatní. Můžu ale říct, že jsem měla nejspíš štěstí na lidi, kteří jsou okolo mě. Ať už v práci, nebo třeba na manžela. To ostatní jsem si ale hodně odpracovala, je v tom spousta energie, musela jsem do toho vrazit hodně sádla, jak já říkám. Změnit na sobě spoustu věcí a s mnoha se srovnat, to ale asi musel někdy každý.

Aktuálně jsi nejvlivnější žena v českém bankovnictví a možná mediálně nejznámější tvář České spořitelny, ušla jsi ve své kariéře obrovský kus cesty. Představovala sis tak svou profesní dráhu, nebo to byla náhoda?

Spíš shoda náhod. Když jsem byla mladší, měla jsem o tom, co budu dělat, určitě jinou představu. Ta byla hodně daná tím, co si mladý člověk vůbec umí představit o světě. Těžko by si někdo v šestnácti přál být v boardu nějaké velké tradiční společnosti. Tenkrát všechny moje sny směřovaly ke kavárně, kterou jsme plánovali založit s kamarádkami poté, co jsme objevily kavárnu Medúza. Rozdělily jsme si role, o co se kdo bude starat, a měly jsme jasno. Pak jsem chvíli chtěla být učitelkou nebo mít kosmetický salón, až jsem se zase přes známé dostala do bankovnictví. A díky těmto lidem, kteří mě podpořili a dali mi na začátku prostor, jsem dnes tam, kde jsem. Neříkám, že nejsem pracovně schopná – to je podmínka pouze nutná, ne však dostačující. Ocitnout se na vysokých postech je výsledek toho, jakou ti lidé kolem dají šanci, jak ti věří, jestli se zrovna hodíš svým profilem nebo zkušenostmi do týmu. Nakonec se všechno skládá z podobných náhod. Říká se přece, že štěstí přeje připraveným, a ta moje připravenost nejspíš spočívala v tom, že jsem se nakonec vždycky nechala do všeho přemluvit. Sebrala jsem odvahu, a i když jsem si nebyla jistá a věděla jsem, že ta pozice je mi o číslo větší, řekla jsem si, že to zkusím.

Poslední roky poutáš celkem velkou mediální pozornost. Je ti to příjemné, nebo spíš naopak?

Spíš cítím velkou zodpovědnost. Dnes často slýcháme debaty o tom, že není tolik žen v politice, že ženy na vedoucích místech jsou pořád trochu exotický druh a podobně. Uvědomila jsem si, že společnost každou ženu neustále sleduje a komentuje, a skrz to, co řekne jednotlivá žena, soudí to samé o všech ostatních. U mužů se to neděje. Myslím, že je to ze zvyku, že na vedoucích pozicích byli vždy muži, třeba králové či politici. Každý byl jiný, ale to bereme jako samozřejmost, negeneralizujeme.

Uvědomila jsem si, že podle toho, jak mluvím a vystupuju já, někdo další určitě nálepkuje ostatní ženy. Jsem relativně prostořeká a spontánní a dovedu si představit, že si někdo řekne, že mít víc manažerek ve vedoucích pozicích, které budou takhle spontánní a prostořeké jako Daniela, by nebylo dobré. Cítím tedy zodpovědnost za své vystupování, protože vytvářím ženám manažerkám u veřejnosti jistý kredit. Druhá věc je, že cítím odpovědnost k instituci, se kterou si mě lidé spojují. Nevím přesně, jak mě vnímá široká veřejnost, ale vím, kdo mě velmi sleduje: zaměstnanci České spořitelny. Svým způsobem jsem opravdu jejich tvář a cokoliv řeknu směrem ven, nejsilněji rezonuje v interní komunikaci.

Jak vypadalo bankovnictví, když jsi do něj nastupovala – kolik bylo mužů versus žen na vedoucích pozicích? A jak je to teď, po 14 letech tvého působení v České spořitelně?

Začínala jsem v americké GE, která si už v té době si uvědomovala sílu diverzity, a to zejména proto, že je tehdy na Wall Street označili za „white male company“. Přirozeně to nechtěli nechat být, nejen v rámci genderu, ale i minorit, náboženského vyznání, sexuální orientace a podobně. Takže jsem přišla do firmy, která tímto tématem docela žila a dělala spoustu věcí pro to, aby i jiní lidé než bílí muži mohli uspět.

I můj osobní postoj se mění. Bývala jsem relativně sobecká, tvrdila jsem, že jsem taky nepotřebovala žádné kvóty a že pokud je žena schopná, ať si to své místo vybojuje. Dnes to vidím jinak, a když se mě někdo zeptá, tak říkám, že nemilitantní podpora kvót nemusí být vůbec proti ničemu. Jako paralelu uvádím, že každá firma, která chce něčeho dosáhnout, je dobrá podle toho, jak explicitně si svůj cíl nastaví. Nestačí říct

Celý článek na www.dock.cz/novinky

si třeba u klientské spokojenosti: „Příští rok chceme o trochu víc.“ Musíte si k tomu dát číslo, pak je jednodušší k tomu směřovat. Platí to i u banky: nestačí nastavit si jasné cíle v počtu spokojených klientů nebo v míře jejich spokojenosti, a když přijde na ženy v managementu, říct zase jenom „víc“. Mě vůbec neruší, když někdo řekne „ne víc, ale o dvě víc“. Pak se i daleko lépe přemýšlí, jak toho dosáhnout.

Jaká byla tvoje první zkušenost se spořitelnou? Předpokládám, že jsi nestartovala hned na vedoucí pozici v boardu.

Vždycky jsem se pohybovala v operations, to si představte jako call centrum, vymáhání pohledávek, schvalování úvěrů, takový back office a zákaznická péče. Tak jsem i přišla do spořitelny. Úplně silně jsem nevnímala, jak se na nás dívají naši vlastní klienti. Zpětně si říkám, že to možná bylo dobou, víc se řešilo to, jestli se vydělává, klientská spokojenost byla měřená paralelně nebo odsunutá. Ale ve chvíli, kdy jsem se přesunula do boardu, tak to už velké téma bylo a já jsem zjistila, že se naši lidé stydí pracovat ve spořitelně.

Poprvé jsme změřili spokojenost v rámci celého klientského trhu v roce 2014 a byli jsme nejmíň oblíbená banka na českém trhu. Mezi našimi klienty jsme měli víc lidí, kteří nás nesnášeli, než kteří nás doporučovali. Myslím, že to celé vzniklo rozdílem mezi tím, co jsme chtěli za cenu služeb, a jakou hodnotu jsme dodávali. Celou tuto věc hezky nasvítil vstup konkurenčních bank jako Air Bank, mBank nebo Fio, které nám ten rozdíl ukázaly. My jsme k tomu přistupovali s určitou arogancí jako velká úspěšná firma, a to se nám odrazilo v klientské spokojenosti. Od té doby jsme udělali obrovský kus práce, vidím to nejen na měření klientské spokojenosti, kde jsme vyrostli a jsme víceméně uprostřed trhu, ale překládá se to i do obecnější důvěry. Poslední čtyři roky rosteme v počtu klientů, pro které jsme hlavní banka.

Tady se hodí otázka, jestli má spořitelna ambici být lovebrand? Nebo ji vnímáš jako lovebrand pro určitou skupinu lidí?

Spořitelna má ambici být velmi respektovaná značka, dnes už tam v podstatě je, nebo se velmi blíží. Asi všichni by si přáli, aby jejich značka byla lovebrand, ale myslím, že to je spíš George, mobilní bankovnictví, které tyto emoce oblíbenosti, modernity a hravosti v sobě má. Spořitelna sama si zaslouží spíše ten respekt, jako značka je tady 200 let a je to obrovská instituce. Myslím, že i velikost hraje roli v tom, jestli něco může být lovebrand, nebo ne.

Jak velký máš dnes tým, jaký typ leadera jsi a jaká je tvoje strategie vedení?

V mém přímém týmu mám devět lidí, skrz ně řídím asi 6000 lidí. Mám pod sebou i call centrum a pobočkovou síť, takže obrovské skupiny. Jsem typ, který je hodně orientovaný na výkon, ale zároveň rozumím, že bez dobré atmosféry v týmu se výkon udělat nedá a ani dlouho netrvá, takže jsem i vztahový manažer. Musím řídit, protož řídím lidi, kteří řídí lidi, kteří řídí lidi… Ale taky jim musím věřit, mít schopnost z nich vybudovat tým a navázat je, aby to pro ně nebyla jen práce od osmi do čtyř, ale aby to byl kus jejich života. Snažím se to nějakým způsobem kombinovat, svůj úspěch ale měřím na výsledcích a na výkonu.
Z práce mám zároveň hodně přátel, takže se mi ta kombinace asi daří.

Dá se říct, že tvůj nejbližší tým propojuje nějaká klíčová vlastnost kvůli které sis jeho členy vybrala?

Myslím, že jsou relativně různí. Jeden můj kolega říkal, že chce mít ve svém týmu lidi, kteří jsou veselí a aspoň trochu užiteční, a já to mám podobně. Jsou veselí, užiteční, a navíc mají hodně energie. Dál už jsou ale úplně jiní, někdo detailista, někdo je víc introvert, analytik, cynik, idealista…

Kolik máš v týmu mužů a kolik žen?

Bála jsem se, že se zeptáš, když jsem tady tak zapáleně mluvila o diverzitě, protože dnes mám v týmu jen tři ženy, zbytek jsou muži.

To asi koresponduje s obecnou situací v Česku, co se týká žen na manažerských pozicích…

Asi ano, ale postupem času by bylo hezké, kdyby se to promíchalo. Teď je to takhle, oni jsou prostě nejlepší. (smích)

V jednom rozhovoru jsi říkala, že ses pokusila objet všechny pobočky České spořitelny, a že se to za rok nedalo stihnout. Je to tak?

Je to tak a absolutně to nejde. Poboček máme 400, takže s nějakými 250 pracovními dny v roce, dovolenou a podobně na to prostě není dost času. Tenhle sen jsem vzdala. Paradoxně to teď sklouzává k tomu, že mám pár poboček, kde se už trochu známe, je tam větší důvěra a menší stres, když mám přijet, a spíš jezdím opakovaně tam, protože se dozvím víc.

Jsi máma dospívajících teenagerů. Jak si myslíš, že bude banka fungovat za 10, 20, 30 let? Jak budou generace tvých dětí banku využívat?

Bankovnictví jako obor zůstane, ale s rozvojem technologií se mění už teď. Dnes už většina lidí kvůli jednoduchým věcem, jako jsou zůstatek na účtu, změna limitů nebo transakce, do banky vůbec nechodí a půjde to ještě dál. Banky v digitálu postupně nabídnou řešení i pro případy, kdy má člověk více peněz a chce se zajistit na delší dobu, takže třeba investice, penzijní připojištění, termínované vklady… Lidé budou technologii čím dál víc věřit, otázka je pak samozřejmě bezpečnost v digitálním prostředí. Útoků a podvodů exponenciálně přibývá s přesunem lidí na mobilní zařízení. Pořád si ale myslím, že komplexní bankovnictví bude mít svoji roli a budou chvíle, třeba ještě za 10 let určitě, kdy bude chtít člověk zkrátka věci s někým zkonzultovat nebo se jen ujistit, že dělá dobře, a bude chtít to ujištění od živého člověka, který podobných případů vidí 1000 za rok. Třeba rozhodování o prvním bydlení, téma finanční gramotnosti… Velkou roli bude hrát určitě mobilní telefon, vždyť už dnes se prakticky rovná bankovnictví. Ale jak chytrý bude, jak moc bude rozumět vám jako klientovi, to nevím – ale v současnosti právě sem tečou největší investice.

Naťukla jsi finanční gramotnost. Myslíš, že se v edukaci zlepšujeme? Vzděláváš své děti v této oblasti? Učíš je investovat nebo víc nad financemi přemýšlet?

Je to smutné, ale myslím, že se to neposouvá, stále to není součástí českých školních osnov. Angažuje se v tom ale více bank, Česká spořitelna pak extrémně. Máme programy jako Abeceda peněz: chodíme do tříd, vysvětlujeme princip podnikání, dovolíme dětem investovat malé částky a zjistit, co se stane… Je velká škoda, že dnešní dospělí toto vzdělání neměli, protože ve své praxi vidím spousty rodin, kterým chybí základní gramotnost ve smyslu má dáti dal. Nedokážou si říct, že výdaje dlouhodobě nemůžou být větší než příjmy, ale hlavně neví, že všechny tyto problémy se dají řešit, jen se nesmí nechat vyhnít. Paradox je, že stejní lidé k nám pak chodí a hrozně moc se chtějí vše dozvědět, jenže měli přijít před rokem, nebo se do té situace nemuseli vůbec dostat. Je to (ne)znalost jako každá jiná, jde o to zajímat se a nezavírat před tím oči.

Naše děti měly účet a kartu hned, jak to šlo. Je to částečně z důvodu mé pohodlnosti, nechci, aby měly po kapsách bankovky z hlediska bezpečnosti; než aby je poztrácely, tak je pro ně lepší platit kartou. Ale je to i proto, že každou transakci vidím a jsem schopná si odvodit, kde asi byli a co si asi kupují. Musím říct, že dcery (17 a 21 let) pořád ještě hodně používají hotovost, ale syn (12 let) už platí jen kartou – klidně i žvýkačky za 12 korun.

Snažím se jim vysvětlit hodnotu peněz, ale zjistila jsem, že to je nepřenositelné. Měla jsem dojem, že to moje 17letá dcera fantasticky chápe, ale teprve, když šla na brigádu a zjistila, kolik si vydělá za hodinu a co to všechno znamená, jsem viděla, že jí to doopravdy došlo. Až tam přišla na to, že když má třeba 130 korun za hodinu, tak to nedostane všechno, protože existují nějaké daně, a to ji připadalo hrozně nespravedlivé. (smích)

Holky se nezajímají o investování, ale syn velmi. Dokonce by chtěl investovat v kryptoměnách, a tak jsem mu domluvila schůzku s odborníkem, aby se dozvěděl, co a jak. Vidí v tom samozřejmě obrovskou příležitost, jak rychle strašně zbohatnout, takže si myslím, že je taky potřeba, aby prodělal svých pár prvních peněz a uvědomil si, že je to tak trochu casino…

Když jsme u tématu dětí, jak vlastně skloubit dvoukariérové manželství, věnovat se naplno dětem, a dělat práci ke všemu dobře?

Já na to na nemám odpověď, protože si myslím, že to vlastně neumím. Mám dny, kdy mám radost, že všechno je pod kontrolou, děti jsou zdravé, všechno zvládají, já taky. A pak přijde jedna věc, která vykolejí celý řád. Dnes už je to snazší, protože děti jsou velké, nejsou na nás tak závislí, ale je to každodenní boj. Každou neděli plánování s manželem a mou mámou, kdo co kdy udělá. Neustále špatné svědomí, že bych se mohla věnovat dětem víc, protože se hodně často věnuju práci, nosím si ji i domů, nosím si i děti do práce… Je to neustálé balancování, jinak se to nedá zvládnout.

My dvě se známe ze sportovního prostředí. I když jsi vytížená pracovně, stíháš i hodně aktivit. Co je ventilem tvého stresu?

Určitě sport, to je pravda. Když jsme se potkaly, tak jsem ho dělala méně než teď, k tomu mě dohnalo spíš to, abych se cítila v kondici, fyzicky dobře. Třeba cvičím na TRX, aby mě nebolela záda a abych ze sebe měla dobrý pocit. Ale co se týká ventilu, kdysi to kdosi řekl a já to ráda používám: buď do baru, nebo do kostela. Buď se z toho musím vypovídat, takže volím společnost, nebo si to musím srovnat v hlavě a udělat si retrospektivu sama se sebou.

Potkáváme se v prostředí DOCKu, kde já pracuju a ty žiješ s rodinou. Byl třeba vztah ke sportu jedním z argumentů, proč bydlet tady, v této lokalitě, blízko vody, běžeckým stezkám, cyklostezkám… a pořád blízko k centru?

Důvodem byla voda. Je fascinující, pořád se na ní něco děje, pohled na ni je úžasný. Podle mě to my lidi máme v DNA: buď rádi bydlíme na kopci, kde je výhled, nebo u vody, tyto dva elementy nás nějakým způsobem fascinují. Mě voda určitě, a tak mě to tady chytlo za srdce. Před DOCKem jsme bydleli hodně spokojeně v Praze 6. Jeden náš známý se dokonce vyděsil a ptal se nás, jestli jsme zbankrotovali, když zjistil, že se stěhujeme ze Střešovic do Libně, měl o nás opravdu starost. (smích) To bylo takové upřímné, ale my jsme vlastně asi tak trochu hledali větší byt, jsme docela zvyklí se stěhovat, děti chodí do Holešovic do školy a ve stejném areálu bydlí máma, takže ty důvody se takto poskládaly. Že jsou tady běžecké stezky jsem tušila, ale objevila jsem je až potom.
I na Praze 6 jsou hezké stezky do Šárky nebo na Hvězdu, to sportovní vyžití je tam taky velmi dobré.

Co pro tebe znamená bydlení?

Domov, seberealizaci, že si to tam člověk udělá a zařídí podle svého, rodina. Útulno, bezpečno, moje.

S manželem jste žili z pracovních důvodů hodně let mimo Českou republiku. Dalo by se říct, že jste světoběžníci? Kde jinde by sis uměla představit žít? Sice jsi na začátku říkala, že toho zas tolik zcestováno nemáš, ale…

Spíš nás to vždycky bavilo. Nevím, jestli to bylo tím, že jsme cítili, že je to jen na chvíli… Je skvělé bydlet někde, kde vás nikdo nezná, jste tam sami, musíte si najít známé, zorientovat se v místě, člověk je daleko všímavější. To pozoruju, kdykoliv cestuju. Napadají mě úplně jiné věci, všímám si každé maličkosti, v Praze je to takový autopilot. Je to zkrátka jiné a my to umíme zúročit a baví nás to. Dovedu si představit, že bychom asi mohli žít úplně kdekoliv, ale domov bude asi i kvůli rodině vždycky Česká republika. Neláká mě odstěhovat se napořád někam jinam.

Nedá mi to nezeptat se – koneckonců to byla i otázka, na kterou se chtělo zeptat více lidí od nás – jakou práci by sis představovala, kdybys nedělala tuto? Tvoje práce snů, teď, když máš ty zkušenosti, které máš?

To je hrozně těžká otázka. Nakonec bych to asi uzavřela tím, že jsem docela oportunistická, takže by záleželo na lidech. Dovedu si představit, že mě někdo k něčemu inspiruje, nebo i přemluví. Musím říct, že v sobě nemám nic takového, že bych si něco přála a k tomu tíhla a těšila se, až skončím tady a něco dokážu, tak si teda otevřu třeba to kosmetické studio nebo kavárnu. Už to tak nemám, to byly představy mladší Daniely. Možná, že na to teprve přijdu.

U úspěšných umělců či třeba architektů se nabízí otázka, kde sbírají inspiraci. Kde na ni ale chodit, když děláš ve světě bankovnictví? Kde nebo od koho se něco nového učíš, aby tě to posouvalo?

Dívám se na banky ve světě. Pro nás ve spořitelně je teď téma finanční vzdělávání, zdravé finance, jak řídit svůj rozpočet. Některé banky v Evropě a Americe toho v této oblasti dělají dost, nejen, že se věnují lidem, kteří mají přebytek peněz, a radí jim, jak je zhodnocovat, ale mě víc fascinuje, jak pomáhat lidem, kteří s tím bojují, jak jim pomoci najít peníze v rozpočtu a získat další. Mimochodem v Česku má podobné problémy víc než třetina lidí. Myslím, že banky v jejich řešení můžou sehrát skvělou roli. Taky se dívám na technologické firmy a firmy, které fungují online, třeba Košík. Tyto obory jsou fantastické v tom, jak fungují v digitálním světě. Bankovnictví je totiž dnes hlavně o technologiích, banky jsou spíš IT firmy.

Toto vydání magazínu je o ženách. Co bys poradila dívkám, které v tobě vidí vzor a přejí si být úspěšné jako ty?

Ať se ničeho nebojí, a hlavně zůstanou takové, jaké jsou. Když jsem nastoupila, tak jsem dostávala různé rady – třeba, že žena si nesmí malovat ústa na veřejnosti, slovo rtěnka jsme snad pomalu nesměly říkat. Bylo to o tom, jak se přizpůsobit, aby žena uspěla v mužské společnosti, a jak změnit svoje chování, aby to bylo srozumitelnější pro muže. Mám velkou radost, že dnes ženy zůstávají ženami a tak jako ony chápou, že muži jsou jiní, muži začínají chápat, že ženy jsou jiné. A proto je důležité zůstat sama sebou. Věřím tomu, že když člověk něco hodně chce a představuje si to, tak se mu to povede, ať už je to cokoliv v soukromém nebo pracovním životě. A jestli mě má někdo jako vzor, tak mi to lichotí a možná i děsí zároveň. (smích)

Děkujeme za rozhovor.

Darujte DOCKonalé zdraví

Taky si každý rok lámete hlavu s vánočním dárkem pro někoho, kdo už má snad všechno? Dárkovým poukazem určitě nic nezkazíte! Díky voucheru do fitness a wellness klubu DreamFit DOCK můžete darovat zároveň možnost protáhnout tělo ve fitku nebo na skupinových lekcích, zregenerovat se ve wellness zóně se saunou, nebo si dokonce užít relaxační či sportovní masáž. To vše v designovém a moderním prostředí se špičkovým vybavením. Poukazy lze zakoupit přímo ve fitness DreamFit DOCK, které máte „za barákem“.

Více informací na **www.dreamfit.cz**

SAVE THE DATE: Vánoční DOCK punč

Ve středu 7. prosince od 17 hodin pro vás bude přichystaný již tradiční vánoční punč v naší oblíbené kavárně Light Roast Coffee v areálu DOCK. Přijďte se zahřát, odpočinout si po práci a užít si útulnou předvánoční atmosféru.

Více informací najdete na **www.dock.cz**

Laundry Box nyní i v DOCK IN FIVE

Oblíbená služba, která vám ušetří čas a starosti s prádlem, je pro vás nyní k dispozici také v 1. podzemním podlaží budovy DOCK IN FIVE. Stačí třeba cestou do práce přinést košile, vložit je do skříňky a než se nadějete, budou na vás na stejném místě čekat čisté, vyžehlené a voňavé. Vše rychle, bezkontaktně a profesionálně.

Více o Laundry Boxu na **www.laundrybox.cz**

Chystáme pro vás

Již brzy zprovozníme druhé výdejní boxy Blocks v našem komplexu, tentokrát v budově DOCK IN FIVE ve vestibulu recepce C. Už žádné starosti s přebíráním balíků, s tím, kdo vám pohlídá na pár hodin věci nebo předá klíče kolegovi. Chytré skříňky to vyřeší za vás, a stačit vám k tomu bude jen telefonní číslo – vše je bez registrace!

Více o tom, jak Blocks fungují, se dozvíte na **www.blockslockers.com**

Ocenění pro magazín DOCK

13. října proběhlo v Zrcadlové kapli Národní knihovny České republiky slavnostní vyhlášení 9. ročníku soutěže Fénix content marketing, ve které se každoročně uchází značky a jejich obsahové počiny o titul toho nejlepšího v několika kategoriích. Je nám velkým potěšením, že můžeme říct, že magazín DOCK letos zvítězil v kategorii Offline – B2C noviny. Děkujeme, že nás čtete!

Madagaskar: za lemury a baobaby

„Mámo, pustíš mě po Novém roce na Madagaskar?“ zeptal jsem se jednou své ženy. „Jen pokud pojedu s tebou!“ zněla rezolutní odpověď. Vždyť Madagaskar je Rájem a snem každého cestovatele! Není snad jiné místo na světě s větší hustotou vzrušujících „endemických“ zážitků. Mámivé kouzlo této destinace bylo pro nás silnější než případné nástrahy madagaskarské monzunové sezóny.

Text a foto
Robert Bazika
Cestovatel a průvodce CK Kudrna Brno

8 400 kilometrů vzdušnou čarou

2 000 let staré baobaby

90 procent endemitů v přírodě

7 krát větší než ČR

Dobrá příprava nade vše

Rychle si přepočítáváme plusy a mínusy spojené s lednovou návštěvou čtvrtého největšího ostrova světa. Na Madagaskar se jezdí nejvíce během našeho léta, kdy nepanují taková vedra, nicméně krajina, zejména v sušších částech ostrova, je již spálená každodenním sluncem. V lednu nás naopak čeká krásně svěží, zelená, rozkvetlá zahrada madagaskarského jara. Od prosince do dubna však přicházejí z Indického oceánu tropické deště, a to se pak se na různé lokality nedá dostat a některé parky se uzavřou. Oslovujeme proto místní cestovní kancelář, jejíž majitelka pochází z Česka, aby nám naše plány detailně vyladila. Naše průzkumná výprava tak povede z hlavního města po páteřní silnici směrem na jihozápad napříč horami, kde nebude takové vedro. Navíc je tato silnice jako jediná jakž takž asfaltová, tedy průjezdná i za mokra. Cestou budeme vyzobávat jednu třešničku zajímavostí za druhou, a kdyby přiletěl obávaný cyklón, urychlíme přesun na suché jihozápadní pobřeží, kam tropické bouře nedosáhnou. To ještě netušíme, že celé dva týdny budeme mít nádherné slunečné počasí.

V paláci posledního krále

Z letiště, míříme k paláci poslední madagaskarské královské dynastie Merina. Musíme se však prokousat nikdy nekončícími zácpami ulic hlavního města Antananarivo. Ke dvacet kilometrů vzdálenému sídlu jedeme dvě hodiny. Rázné upozornění, že hodinky tu tikají úplně jinak. Královský palác připomíná spíše sezónní bydlení s několika pavilony a hrobkami královské rodiny. Poslední madagaskarský král měl dvanáct manželek. Všechny by se mu do nevelkého opevněného sídla nevešly, proto každé postavil samostatný domov na okolních kopcích. Mohl si tak vybírat, ke které se rozjede na zálety.

V horách

Putování horami Madagaskaru, zejména v období dostatku vláhy díky monzunům, je dokonalou pastvou pro oči. Rezavá terasovitá pole se začínají rychle přebarvovat do olivově zelených odstínů čerstvě zasazené rýže. I my si zkoušíme zasadit svůj rýžový řádek za hurónského smíchu celé vesnice. Snad abychom okusili aspoň zlomek té dřiny, kterou je potřeba vykonat, než skromná miska rýže nasytí věčně hladové žaludky vesničanů jedné z nejchudších zemí světa. Opodál rostou políčka kukuřice, buráků, mrkve a další zeleniny. Úchvatnou krajinu dekorují rumělkové kostičky cihlových domů.
Pokud chcete místním pomoci, přivezte jim kuličková ložiska. Vozová kola jsou pro ně nedostupný luxus, a tak na dřevěné káry nasadí pouze ložiska, a už to drncá po rozbitém asfaltu. Převáží se kde co, zejména drahocenná pitná voda od vzdálených pramenů nebo dřevěné uhlí vyrobené v lese. PET láhve tu mají cenu zlata, jakmile nějaké vystrčíme z okna, strhne se o ně nefalšovaná dětská bitka.
Pořád je něco zajímavého k vidění. Tu potkáváme vesnickou destilační manufakturu na esenciální oleje, opodál zase „cihelnu“, kde se hliněné kvádry vypalují rýžovými otrubami. I tady hrají prim svalnaté ruce žen. Stejně jako na ojedinělých čajových plantážích, které tu před léty založil jeden domestikovaný Francouz.

Když cesta je cíl

Váháme, zda se vydat do tropického ráje východního pobřeží, kde v tamních deštných lesích návětrné strany ostrova naprší právě v těchto měsících až dva a půl metrů srážek. Výprava po jediné fungující ostrovní železnici je však dobrodružství, které si nelze odepřít. Kodrcavá dieselovka táhne několik vybydlených vagónů z koloniálních dob rychlostí 10–20 km za hodinu. Podle jízdního řádu bychom měli být v přístavním městě Manakara za sedm hodin. Realita je dvanáct.
Houfy nasardinkovaných domorodců jsou jen přívažkem ke spoustě pytlů se zbožím, které převážejí. Pořád zastavujeme a každé zastavení je příležitostí k hektickému trhovnímu reji. Nás však nejvíce uchvacuje divoká příroda, kde se horská obdělaná krajina postupně mění v bizarní džungloidní divočinu. Postupně se zařezáváme do zátočin a kaňonů a čeká nás 68 tunelů a 48 mostů, při jejichž výstavbě zemřely stovky námezdných domorodců. Dechberoucí podívanou utnula až noc. Vlak vyjíždí k pobřeží v liché dny, v sudé se vrací. V neděli pak dohání zpoždění, aby se v pondělí začalo zase nanovo. Tady platí, že cesta je cíl.

Do národních parků za lemury

Po návratu do vnitrozemí začíná naše cesta konečně klesat vstříc věčně vyprahlým rovinám jižní části ostrova a také k několika národním parkům. Po překonání hradby skalních hřbetů, kde poprvé zahlédneme zdvižené pruhované ocasy lemurů kata, se ocitáme v labyrintu kuželových skalních homolí těch nejbizarnějších tvarů a postupně zmizeli v kaňonu pralesa, kde nám nad hlavami skáčou další nádherní lemurci, sifakové bílí, hnědí a další. Dokonce probudíme i vzácného nočního lemura. Koulí na nás svá obrovská kukadla. Nic nevadí, že nás z parku doslova vyplavuje hodinová tropická bouře. Povzbuzení vzrušující podívanou navštěvujeme ještě jednu lemuří rezervaci s několika sty „plyšových medvídků“, kteří se honí ve větvích, dřímají po hojném obědě či se nám doslova pletou pod nohama. Ještěže už jsou tihle „mazlíčci“ přísně chránění, aspoň tady v rezervacích.

Majestátní obři

Cihlové vesničky horalů na naší cestě už dávno vystřídaly hliněné chýše pastevců, obdělaná pole vyschlá neúrodná buš. Jedinou obživou domorodců zůstává chov dobytka. Tmavá pleť kudrnatých capartů prodávajících u cesty výtečná manga nezapře jejich africké kořeny. Nad tím vším majestátně stojí ojedinělí velikáni, obří stromy „zasazené korunou do země“, baobaby. K obejmutí tisíc let starého kmene nás bylo potřeba pět. Zrovna kvetou nádhernými banánově žlutými květy. Ještě v nedávné minulosti byly pro domorodce živou cisternou na vodu, což téměř vedlo k vymýcení porostů baobabů na Madagaskaru. Naštěstí se nyní za jejich zničení uděluje trest smrti, a naopak, máme možnost navštívit i farmu, kde se pěstují nové stromy, aby se porosty baobabů zase rozšířily.

K obratníku Kozoroha

Konečně přijíždíme k městu Tuleár na jihozápadním pobřeží. Bývalé obchodní přístavní město nezapře koloniální vliv Francouzů. Dál na jih už potkáváme pouze drsný život těch nejchudších z celého Madagaskaru, místních rybářů. Nás nicméně spíše zajímají okolní mangrovová pobřeží, a hlavně šnorchlovačka v zátokách zdejších korálových moří. Zasloužená odměna po únavném, ale přenádherném putování.

Celý článek na www.dock.cz/novinky

Podnikání může být současně etické i úspěšné

Rozhovor Petra Zítková
Foto magazín Travel Fever

Světem byznysu v poslední době hýbe pro mnohé tajemná zkratka ESG. Z angličtiny se jednotlivé pojmy, které ji tvoří, tedy environmental, social a governance, dají přeložit vcelku lehce. Co ale tato tři nenápadná písmena doopravdy znamenají pro firmy, jejich zaměstnance i všechny ostatní, kteří například s Crestylem a jeho projekty přicházejí do styku? Na to jsme se zeptali **Magdy Pokorné, ředitelky pro korporátní záležitosti** v Crestylu.

V posledních měsících se v obchodních kruzích velmi často mluví o ESG. Dovoluji si říct, že většina z nás nemá tušení, co to znamená. Nemohu proto začít jinak než obligátní otázkou – co to vlastně je?

Klíčem je termín „udržitelnost“ – jednoduše řečeno snaha o to, abychom měli kde žít i za 50 a více let, tedy aby tu byla obyvatelná planeta a vše, co na ní závisí, včetně byznysu. A toho bez angažmá všech, včetně firem, nedosáhneme. ESG pak k naší spíše virtuální představě o udržitelnosti dává konkrétní soubor kritérií z environmentální, sociální a řídicí oblasti, kterými se firmy mají řídit, aby ukázaly, jak konkrétně propisují udržitelnost do svého fungování.

A k tomu, co se skrývá za písmenky ESG: Jsou to environmentální aspekty – jak firma řeší svůj dopad na životní prostředí a kondici planety, sociální aspekty – jak firma pracuje se svými zaměstnanci, jak je hodnotí a jak je odměňuje, ale také jak se věnuje prostředí, v němž podniká (například podporou neziskových organizací, kulturního a komunitního života a podobně), jak přispívá ke kultivaci společnosti jako takové, a governance – jak firma zajišťuje transparentnost, komunikuje s úřady, dodržuje předpisy, nastavuje vnitřní systém kontrol, řídicí a rozhodovací nástroje.

Co to znamená pro obchodní vztahy? Bavíme se prakticky o kolektivní odpovědnosti firmy v oblasti sociálních a enviromentálních faktorů. Lze říci, že to určuje kredit dané firmy?

Ano. Různé průzkumy ukazují, že téma udržitelnosti a odpovědnosti firem v této oblasti zajímá čím dál více lidí – finančních institucí, zákazníků, investorů i dalších skupin, které jsou pro dlouhodobý úspěch, takže i ekonomickou udržitelnost firmy důležití. Například investorům pomáhají identifikovat případná rizika a potenciál výnosů.

Cílem ESG je zlepšit sběr a sledování metrik. Přesně měřit a transparentně zveřejňovat včasné, úplné, adekvátní a kontrolovatelné údaje. Dnes už jsou dostupné analýzy dokládající, že údaje environmentální, sociální a z oblasti governance korelují s finančním výkonem firem a investorů. Proto se také shromažďují a hodnotí. Trend mluví jasně. Ukazuje se, že společnosti s dobrým ESG jsou investorsky atraktivnější a celkově odolnější. Zaznamenávají nižší rizika, vyšší výnosy a jsou schopné fungovat i v době krizí. Nabízí se otázka, co bylo dřív, zda slepice či vejce: zda firmy s moudrým vedením pochopily význam udržitelnosti, a proto se ESG věnují, nebo zda sledování ESG metrik pomáhá zlepšit výsledky firmy. Ať tak či tak, tato provázanost dobrých výsledků se zaměřením na udržitelnost je zřejmá.

Je správně, když řeknu, že firmy si takto budují jakési skóre, podle kterého jej mohou posuzovat případní obchodní partneři nebo investoři?

Ano, je to tak. Významně roste pozornost společností, vlád a spotřebitelů věnovaná fungování a vlivu firem. Mnoho velkých bank a investičních společností už nyní zařazuje do svého portfolia ESG kritéria. Podle průzkumů KPMG se 71 % CEO domnívá, že je jejich osobní odpovědností, aby firemní politika v oblasti ESG odrážela hodnoty jejich zákazníků.

Povinnost uvádět klíčové ESG údaje ve svých výročních zprávách budou mít velké společnosti od roku 2024. Díky této provázanosti je budou vyžadovat i od svých dodavatelů. Jak se na to připravuje Crestyl?

Velmi intenzivně. Každopádně je obrovskou výhodou, že máme z čeho vycházet. Respekt k životnímu prostředí i komunitě, stejně jako transparentnost a efektivní řízení, ke Crestylu patří dlouhodobě. Finišujeme ESG strategii, připravujeme se na nefinanční zprávu za rok 2022 a řešíme spoustu dalších důležitých kroků, které chceme a musíme podniknout, abychom byli i nadále konkurenceschopní, dokázali vstřebat všechny trendy, kterých bude zejména v našem oboru a jeho hluboké stopě v oblasti emisí přibývat tím rychleji, čím více se bude blížit onen přelomový rok 2050. Byť nám nejméně do roku 2024 žádné zákonné povinnosti v této oblasti uložené nebudou, děláme to ne proto, že musíme, ale že tomu věříme. I v této oblasti chceme být v Crestylu trendsettery, udávat směr, a ne dohánět a tvořit něco jen kvůli tomu, že to požaduje zákon.

Bude to zásadní problém pro některé menší firmy? Například co se týká financí nebo odborníků na tuto problematiku?

Zpočátku určitě. Naštěstí je dostupných hodně dobrých příkladů z praxe a příležitostí inspirovat se u těch, kdo už mají na ESG cestě něco za sebou. Zajímavým zdrojem odborné podpory jsou například banky a další finanční instituce, které jsou připravené zejména menším podnikům pomoci, nebo různé odborné platformy. Velká práce ale jistě čeká všechny. I my jsme připravení pomoci našim menším dodavatelům nastavit si ESG strategii tak, abychom společně co nejlépe dál fungovali. Můžou se třeba přihlásit k našim dokumentům.

Udržitelnost je jedním z nejskloňovanějších slov posledních let, a to v mnoha odvětvích. Je jednoduché napsat si ho mezi hodnoty firmy, jak moc je ale těžké myslet to vážně?

To nedokážu posoudit, protože Crestyl na principech udržitelnosti vznikl, byť to nikdy nikdo dramaticky nezdůrazňoval. Dbáme na to, aby se v našich projektech lidem dobře žilo, stejně jako všem v jejich okolí. Neopomínáme dostatek zeleně a kvalitu života – soukromého i pracovního. Tyto kvality stavíme na roveň designu a komfortu.

Jaké jsou zásadní kroky, které Crestyl chystá?

Tento podzim dokončíme celkovou ESG strategii. Připravujeme konkrétní plán na snížení uhlíkové stopy s tím, že měřit ji budeme za rok 2022 pro Crestyl platformu

(zaměstnanci, papíry, naše auta), v roce 2023 budeme měřit stopu pro celé naše investiční portfolio (tedy i pronajímané budovy, které vlastníme) a od 2024 pro rezidenční i komerční development. Do roku 2030 chceme naši uhlíkovou stopu snížit o 50 % a v roce 2050 dosáhnout celkové uhlíkové neutrality. Všechny naše nové komerční projekty již dnes mají certifikaci LEED Gold, nově LEED Platinum; nové rezidenční projekty již připravujeme na certifikaci BREEAM Very Good. Budeme také například měřit gender pay gap (rozdíly v platech v Crestylu u mužů a žen), a na základě výsledků připravíme strategii na její eliminaci.

To zní ambiciózně. Má Crestyl konkrétní představu o tom, jak dosáhnou zmiňované uhlíkové neutrality?

Otevřeně přiznáváme, že máme ambici dostát závazkům Pařížské klimatické dohody a všem opatřením z dílny Evropské komise, ale práce na dekarbonizační strategii, která nastíní náš plán a ukotví jej v čase, nás teprve čeká v příštím roce. Podobně jako je tomu u ostatních společností v oboru realitního developmentu, i před námi je zásadní úkol: sledovat trendy a ty nejlepší uplatňovat v našich projektech, aby byly co nejzelenější, co nejvstřícnější k lidem a okolí, v souladu s novými pravidly a zároveň ekonomicky efektivní. Za zásadní považujeme spolupráci s dodavateli, projektanty a architekty sdílejícími stejnou vizi a hodnoty – mají-li být naše projekty ESG, je třeba, abychom byli všichni takříkajíc na jedné lodi. Naštěstí jsou naši partneři progresivní a sami za námi přicházejí s koncepty, které dnešní dobu předbíhají. Pomáhají nám naši klienti, kteří požadují udržitelná řešení, budovy, menší energetickou náročnost. Chceme čerpat financování od institucí, jež nám nabídnou lepší podmínky, protože náš byznys je zelený.

Cesta k uhlíkové neutralitě je přes certifikace budov jako LEED Gold, LEED Optimum na komerčních projektech či BREEAM Very Good na rezidenčních projektech, a také přes plnění EU taxonomie, tedy pravidel EU povinných od roku 2024.

Mezi další posuzované faktory patří i zaměstnanecké vztahy nebo odměňování zaměstnanců a managementu. Myslíte, že hlavním cílem zavedení ESG je transparentnost?

Svým způsobem ano, ale nikoliv transparentnost jako hodnota sama o sobě. Hlavním cílem je aktivní přispívání k udržitelnosti v daných oblastech a ESG kritéria ukazují, jak se to komu daří. Umožňují srovnání mezi různými společnostmi a zlepšování každé z nich v čase. Firmy, které myslí na své okolí, zaměstnance, sousedy, zákazníky, obchodní partnery a další stakeholdery, jsou úspěšnější, mají početnější skupinu fanoušků, jsou pozitivně hodnocené ostatními na trhu a vnímané jako benchmark. Ve vztahu k transparentnosti odměňování se například soustředíme na již zmiňované měření gender pay gap.

Jde o novou globální realitu, kterou mohou firmy využít pro nové obchodní příležitosti. Lze tady získat i konkurenční výhodu?

Rozhodně ano. Pro finanční instituce a investory je faktor ESG a jeho reflektování ve strategii firmy zásadní již dnes, kdy to zákon nepožaduje. Zejména globální firmy silně zvažují ESG kritéria budov, které si pronajímají, stejně to mají i naši nájemci.

Asi je logické a také odrazem doby, že firmy budeme posuzovat i podle nefinančních ukazatelů, konkrétně podle enviromentálních faktorů. Nepřichází to ale trochu pozdě?

Určitě není pozdě ve smyslu možnosti zvrátit negativní environmentální trendy. To je naše odpovědnost a musíme udělat maximum. Planetu Zemi máme jen jednu a je na nás, jak se k ní budeme chovat. Macešské chování už tu bylo, teď je na řadě péče a ohleduplnost.

Přejděme k Vám osobně. Po letech v advokacii jste příchodem do Crestylu prakticky změnila kariéru, co bylo Vaším motivem?

V advokacii jsem byla skoro 20 let a tato práce mě přestala naplňovat. Je záslužná, důležitá a zajímavá, dlouho mě bavila zejména její intelektuální výzva, ale moje osobní cesta vedla jinam. Při odchodu z oboru jsem neměla žádné plány. V té době jsem si myslela, že se zpátky nevrátím. A po dvou letech pauzy jsem si uvědomila, že do byznysu zase chci. Firma je dnes podstatnou organizační jednotkou společnosti, ať se mi to líbí, nebo ne, a proto i možnost ovlivnit svět a mít na něj pozitivní dopad je zde největší.

Nastoupila jste v době, kdy se schůzky a jednání konaly jen přes obrazovku. Muselo být těžké si takto vybudovat pracovní vztahy a důvěru. Podařilo se Vám to?

Ano, ale můj home office nebyl dlouhý, takže vztahy s kolegy jsem navázala bez problémů a covidem narušené nebyly. Možná spíše naopak. Byla to taková válečná doba, kdy jsme byli neustále vystavovaní novým situacím, které náš nejužší tým, tedy board, velmi stmelily. Takže z mého pohledu ideální načasování, celý covid byl takový intenzivní teambuilding. (smích)

V Crestylu působíte jako ředitelka pro korporátní záležitosti (Chief Corporate Officer). Na této pozici jste začínala v době, kdy společnost procházela změnami ve své vnitřní struktuře a expandovala na další evropské trhy. Nebylo to velké sousto na začátek?

Sousto to teda bylo. (smích) Nastavovali jsme novou corporate governance, způsob rozhodování na všech úrovních, od našich holdingových společností na Maltě až po tým na konkrétním developerském projektu. Do toho jsme kupovali developerskou společnost v Polsku, Spravia, naši první zahraniční akvizici. Mezitím jsme ještě vydali projektové dluhopisy na financování projektu Savarin v centru Prahy, naše první dluhopisy, a rovnou veřejně obchodované. Byť jsem přišla do Crestylu po 2 letech volna, tak jsem si ještě naštěstí pamatovala tempo z mezinárodních advokátních kanceláří. Ale to nejdůležitější: nebyla jsem na to sama. Měla jsem podporu ostatních členů nejužšího vedení Crestylu a svého týmu.

Z Crestylu se stala korporátní společnost. Jaké jsou přínosy této struktury?

Snažíme se, aby byl ten korporátní aspekt pouze pozitivní, držíme se best market practices: konzistentnosti v plnění našich obchodních plánů, transparentnosti, zvýšení efektivity prostřednictvím standardizace procesů, u nichž to dává smysl a podobně. Cílem je mít takovou korporátní strukturu a procesy, které našim akcionářům a investorům dají pocit bezpečí, že jsou v dobrých rukách, a přitom nepřijít o schopnost rozhodovat rychle, flexibilně, s vědomím rizika, které podstupujeme.

Kromě ekologické udržitelnosti je dalším hodně diskutovaným tématem postavení žen ve firmách a na vysokých manažerských pozicích. Když se podívám na Vaše studijní a pracovní zkušenosti, vůbec nepochybuji o tom, že jste ve své pozici oprávněně. Vlastně se Vás ani nechci ptát, jestli ženy do vysokého byznysu patří. Zeptám se jinak – proč si myslíte, že to je stále tématem?

Někdy nám ženám chybí odvaha říct si o pozici, která vyžaduje další růst. Myslíme si, že ještě nejsme dost dobré a připravené – tady mluvím z vlastní zkušenosti. Místo abychom si řekly: „Tato role mě láká, mám na to a jsem si vědomá, že se budu muset naučit něco nového nebo si do svého týmu najmout lidi, kteří tuto expertízu mít budou. To ale není nic proti ničemu, tak pojďme na to," tak samy sebe podceňujeme. Kdežto muži řeknou na výzvu jednoduše ano a až pak řeší, jak jí dostojí. V tom pak rostou rychleji. Rosteme s výzvami, když jsme mimo komfortní zónu. Ale uvědomuji si, že je to téma pořád také z praktických důvodů – třeba neschopnosti společnosti nabídnout rodiči, který primárně pečuje o dítě – a tím je pořád často žena – takové možnosti, aby mohl zvládat více rolí. Třeba dobrou dostupnost péče o dítě, otevřenost k flexibilní pracovní době, možnost práce z domu.

Musela jste někdy svou pozici obhajovat?

Musela a musím, ale nikoliv proto, že jsem žena. Moje pozice je viditelná, zodpovědná a dobře honorovaná. Tuto pozici můžete dlouhodobě mít pouze tehdy, pokud akcionářům přinášíte odpovídající hodnotu. A pokud jsou ti akcionáři osvícení, což je můj případ, tak ta hodnota pro ně spočívá i v tom, jaký dopad má Crestyl na společnost v širším smyslu. O to víc mě ta práce baví.

Často slýcháme, že emoce do byznysu nepatří. Muži je často připisují nám, ženám. Když se nad tím upřímně zamyslíte, myslíte, že Váš obchodní úsudek někdy ovlivnily emoce?

Já doufám, že ano, protože bez emocí správné rozhodnutí podle mě uděláte zřídka. Patří do nástrojů leadershipu. Pokud jsou pravdivé. Jsou zásadní proto, aby si leader vybudoval důvěru, upevnil vztahy, stanovil vizi a nadchl pro ni ostatní, zacílil energii týmu, aby byl schopný udělat těžké rozhodnutí, poučit se z chyb. Vždy se rozhodujete i na základě nějakého hodnotového základu, který nespočítáte a který není čistě racionální. Každé rozhodnutí má v sobě prvky racionality i emocí a moudrost spočívá v tom, tyto aspekty správně namíchat.

Byly Vaše emoce někdy v daném momentě na škodu? Změnila byste něco?

Emoce samy o sobě nejsou na škodu, ale musíte se s nimi naučit pracovat. Jsou dobrý nástroj, něco jako váš vnitřní kompas, ale ne volant. Problém je, že když nejsme schopní své emoce vnímat a rozumět jim, tedy rozumět sami sobě, pak nás vláčí. Pokud bych něco změnila, tak abych měla víc odvahy pustit emoce do byznysových rozhodnutí a přiznat to. Snažím se o to.

Jak už jste zmínla, před nástupem do Crestylu jste si udělala dva roky pracovních prázdnin. To je sen mnoha lidí. Jak jste tuto dobu strávila?

Krásně. Byl to pro mě hodně kontemplativní čas, úžasná příležitost být sama se sebou. Věnovala jsem se józe na Bali, cestování nikoliv v duchu odškrtávání turistických atrakcí ze seznamu, ale byla jsem třeba měsíc v Kanadě u rozbouřeného oceánu nebo sama v horách, vyzkoušela jsem si týdenní meditaci bez kontaktu s lidmi, soustředila jsem se na vlastní rozvoj a vzdělávání. Byl to čas po dlouhé době se zastavit a zjistit, kdo jsem. Co mě baví, co mě motivuje, co mi dává smysl, co v životě chci.

Mnoho lidí si tohle nemůže, z různých důvodů, dovolit. Máte pro ně radu, jak si duševně odpočinout, a přitom pracovat?

Uvědomuji si, že jsem měla štěstí. Ale i svůj vlastní život si musím nastavit „udržitelně". Sama si kladu otázku, jak žít tak, abych za pár let zase nepotřebovala zásadní reset. Pořád se to učím. Já nedokážu dělat věci napůl. Pro mě je důležité žít život tak, aby mě bavil a těšil. To mi dodává energii, tak odpočívám. Potřebuji čas s mými nejbližšími, pohyb – to je pro mě jóga a běh, cestování, dobrodružství, meditaci a obklopování se krásou – tu hledám v umění (opera, balet, vážná hudba) a v přírodě. Pro každého je to něco jiného. Ale nemyslím si, že kdokoliv může být šťastný jen z práce.

Mezi Vaše koníčky patří kromě již zmíněné jógy také salsa. Pro mě dvě naprosto odlišné energie. Jak se vzájemně doplňují u Vás?

Souhlasím. Jóga je pro mě vnitřní klid, kontemplace, ponoření se do sebe, má pro mě spirituální kontext. Salsa je radost, pocit ženskosti, naladění se na partnera a prchavé, ale o to krásnější okamžiky harmonie dvou energií. A já potřebuju oba tyto světy.

Říká se, že člověka poznáte nejlépe podle toho, co čte. Co ráda čtete Vy? Kdybych si měla přečíst jednu knihu, která by to podle Vás byla?

Vybrat jednu knihu je pro mě nemožné. Kdybych měla vybrat pár, které zásadním způsobem ovlivnily můj pohled na sebe nebo svět, tak by mezi ně patřily tyto: Women Who Run With Wolves (Clarissa Pinkola Estes), Reading Lolita in Tehran (Azar Nafisi), Daring Greatly (Brené Brown), The Great Work of Your Life (Stephen Cope) nebo Man's Search for Meaning (Viktor Frankl).

Děkujeme za rozhovor.

Tři kočky v kuchyni

Rozhovor redakce
Foto Petr Vágner a Ivana Jindřichová

Ivana Jindřichová, známá spíše pod svou bloggerskou přezdívkou Cat & Cook, si internetové čtenáře zapálené pro gastrotvoření získává už od roku 2015, a to zejména díky svým podrobným receptům. Společnost jí při tom od začátku dělají kočky, které si čtenáři zamilovali „na první fotku“. Ivka pro DOCK prozradila, co nejraději vaří v zimě, svůj nejoblíbenější vánoční recept i co chystá do budoucna.

Zima nabízí nepřeberné množství skvělých sezónních surovin. Která ingredience nebo recept pro Vás znamenají zimu?

Pro mě je zima ve znamení polévek – ať už vývarů, či hustých krémů. Milujeme francouzskou cibulačku, zelňačku, dýňový krém. Také ráda vařím taková ta hutná jídla, jako jsou třeba líčka na víně, bourguignon nebo šest hodin tažené pravé boloňské ragú.

Velkým kuchařským i pekařským tématem jsou určitě Vánoce. S čím je máte spojené Vy? Je nějaké jídlo či cukroví, bez kterého nemůžete být?

Těch je! My třeba výhradně na Vánoce připravujeme tradiční vídeňský řízek z telecího masa smažený na přepuštěném másle. Celý rok se na něj těšíme. A samozřejmostí je cukroví – mezi naše nejoblíbenější patří vanilkové rohlíčky z pekanových ořechů, čokoládové rohlíčky plněné marmeládou namáčené v čokoládě a oříšcích, ořechy plněné vyšlehaným krémem a samozřejmě měkoučké linecké. Nesmí chybět ani vláčná vánočka a pravý vaječný likér ze smetany, žloutků a vanilky.

Jak slavíte Silvestra? Speciality a vybrané drinky, nebo oblíbená česká klasika: chlebíčky?

Jelikož mám alergii na alkohol, tak Silvestr pro mě nikdy nebyl oblíbeným svátkem, ale samozřejmě ho beru jako slavnostní ukončení roku a velmi ráda pořádám oslavy u nás doma. Pokaždé připravuji různé pokrmy z celého světa – naposledy to třeba byl hummus, gyoza knedlíčky, krevety v panko strouhance a nechyběl ani tradiční český camping salát.

Za poslední čtyři roky jste vydala celkem čtyři knihy. To je neuvěřitelný výkon. Přála doba covidu a s ní spojená omezení Vaší tvorbě?

Já se až trochu stydím to přiznat, ale covid kuchařkám velmi pomohl, měli jsme až pětinásobné prodeje. Lidé byli zavření doma a chtěli inspiraci na vaření. A zároveň mi pomohl i klid na tvoření. Nemusela jsem na schůzky, skoro nikdo nepsal maily, to mi opravdu vyhovovalo. Ale jsem ráda, že už je tato doba za námi, protože psychicky to bylo velmi náročné.

Baví Vás víc online nebo offline tvorba?

Určitě mě baví kuchařky, v jejichž tvorbě jsem se našla a jsem šťastná, že moji fanoušci díky nim skvěle vaří a učí se se mnou novým kuchařským technikám a zajímavostem. A samozřejmě úplně nejvíc mě baví samotné vaření a pečení. To je moje životní vášeň. Takže rozhodně offline tvorba.

Jaké plány máte se svým blogem a e-shopem do budoucna?

Mým nejnovějším přírůstkem je soupis našich vtipných příběhů z cestování „Minda na výletě“. Tím jsme s manželem na Instagramu pověstní a naši fanoušci milují, když vyrážíme na cesty, protože vědí, že se nám zase něco stane. Myslím, že v této zvláštní době je kniha na pobavení rozhodně žádoucí, a čemu se lidé zasmějí víc než cizím trapasům? (smích) Pátou kuchařku plánuji v roce 2023, jaká to bude, to ještě ale neprozradím. Co se týká e-shopu, tak tam postupně přidáváme kvalitní, mnou vyzkoušené a prověřené pomocníky do kuchyně, které nejen mým čtenářům dokážou zlepšit fungování v kuchyni.

A co dopis Ježíškovi, už je za oknem?

Jelikož nás čeká stavba domu, tak naše přání je jasné – co nejdříve postavit! Už teď se těším na novou kuchyň.

Čokoládové rohlíčky s rybízovou marmeládou

Vychlazenou čokoládu nastrouhejte najemno. Všechny suroviny si poctivě odvažte a připravte na vál. Nejdříve navrstvěte suché ingredience a poté máslo, žloutky a vanilku. Špičkami prstů vytvořte drobenku a z ní uhněťte nepravidelnou kouli.

Nyní je na řadě takzvaná fraisage (čtěte frezáž). Jedná se o závěrečné hnětení těsta, kdy dochází k úplnému spojení tuku s moukou. Těsto položte na lehce pomoučněný vál a rozdělte si ho na 4–5 menších kusů. Hranou dlaně (rozhodně ne celou dlaní, která je moc teplá) sklouzněte po části těsta asi 10 cm směrem od sebe. Hezky se rozmázne po válu, a to je přesně to, co chceme. Až bude celá část uhnětená, stěrkou z něj znovu vytvarujte nepravidelnou kouli a pokračujte tak i s ostatními částmi. Poté je stejným způsobem spojte dohromady, vytvarujte do koule a zabalte do dvou vrstev potravinové fólie nebo do pečicího papíru. Takto uhnětené těsto by mělo odpočívat v lednici minimálně 2 hodiny, ideálně ale přes noc.

Odpočinuté těsto vyndejte z lednice a počkejte asi 30 minut. Troubu zapněte na 180 °C na horní a spodní ohřev. Lehce změklé těsto rozválejte (nezapomeňte ho podsypávat hladkou moukou) na plát vysoký asi 4 mm. Vykrajujte měsíčky a rovnou je pokládejte na plech vyložený pečicím papírem. Nyní je můžete pomazat prošlehanými bílky. Tento krok lze vynechat – rohlíčky pak vypadají hezky hladce, nicméně budou hodně křehké a je možné, že se jich pár při promazávání a namáčení zlomí... Naopak, měsíčky, které pomažete, budou mít nahoře takovou krustičku, jež vám je podrží vcelku, a navíc budou více křupavé. Záleží na vaší chuti. Pečte je ve střední části trouby asi 10 minut. Měsíčky nicméně kontrolujte (každá trouba peče jinak) a až začnou trošku zlátnout, jsou hotové.

Měsíčky nechte zcela vychladnout a poté je pomocí rybízové marmelády spojte.

Čokoládu rozpusťte ve vodní lázni a dejte pozor, aby se vám v ní nesrazila vodní pára (miska musí perfektně sedět na hrnci). Konce slepených rohlíčků máčejte v čokoládě a poté v mletých oříšcích (či kokosu).

Hotové rohlíčky nechte odležet alespoň 24 hodin.

Rohlíčky

140 g hrubé mouky
140 g hladké mouky
140 g mletých pekanových/vlašských oříšků (či kombinace)
160 g másla
30–40 g 50–70% vychlazené čokolády
70 g pudrového/moučkového cukru
2 žloutky
Semínka z 1 vanilkového lusku/1 lžíce přírodního vanilkového extraktu
Bílky na potření

Na dokončení

Rybízová marmeláda
50 g 50–70% čokolády
mleté oříšky/kokos

Tipy na radost

Každý rok se snažíme našim nejbližším vykouzlit úsměv na tváři, když si u vánočního stromečku rozbalují pečlivě vybrané a s láskou zabalené dárky.

Všem Ježíškům přinášíme pár nápadů, kde sehnat originalitu, design i funkčnost.

Formy na bábovku Nordic Ware

Od 1 045 Kč
www.shop.catandcook.cz

Luxusní formy značky Nordic Ware inspirované Skandinávií mají nepřilnavý povrch, jsou z hliníku, takže bábovka se propeče rovnoměrně, a nesmí chybět v žádné moderní kuchyni.

Křeslo a podnožka Togo Ligne Roset

Cena od 58 000 Kč dle sestavy a čalounění
www.ligne-roset.com

Kolekce sedacího nábytku Michela Ducaroye se vyznačuje svým měkkým, pohodlným polstrováním a absencí jakýchkoliv tvrdých součástí a rohů. K dispozici v široké škále tvarů a textilních i kožených potahů.

Difuzér Black Madonna Meadows

2 590 Kč
www.myskino.cz

Mystická vůně kadidla s pikantním akcentem skořicové kůry a svěží vůni pinií je provázená hřejivým dotekem jantaru. Originální ručně foukané sklo je navíc samo o sobě uměleckým dílem.

Lněná zástěra Cat & Cook

1 490 Kč
www.shop.catandcook.cz

Praktická, ale i designová zástěra ze samočisticího českého lnu, ekologické a antibakteriální látky, která je do kuchyně naprosto ideální.

JAN ŽIŽKA – příběh filmu s podpisem Petra Jákla – charitativní série

9 990 Kč
www.bohemicabooks.com

Nadčasový odkaz Jana Žižky ožívá ve filmu a vy jej můžete znovu prožít na stránkách této unikátní výpravné knihy plné rozšířené reality. Navíc darujete dvakrát: výtěžek z prodeje z této limitované edice o 100 kusech bude použitý na dobročinné účely.

Modrý svačinový box Monbento Original

1 190 Kč
www.bonami.cz

Díky dokonalému designu inspirovanému japonským bento boxem, udržitelným materiálům a povrchové úpravě Soft Touch se nemusíte vzdávat kultury stolování, přestože zrovna obědváte na cestách či v kanceláři.

Polštář a přikrývka Bird Ferm Living

Od 2 125 Kč
www.designville.cz

Roztomilá řada doplňků rozzáří oči malým i dospělým díky letícím ptáčkům, kteří jsou připraveni odnést vaši ratolest do říše fantazie.

Sluchátka Bowers & Wilkins PX8 007 Edition

20 490 Kč
www.avcenter.cz

Dokonalá elegantní a nadčasová sluchátka přes uši s funkcí potlačení hluku a převratnými technologiemi přinášejí vysoce výkonný bezdrátový zvuk, který je synonymem pro značku Bowers & Wilkins.

Dřevěné matrjošky Critter Nesting Dolls Ferm Living

1 049 Kč
www.designville.cz

Rozveselte dětský pokoj s roztomilými dřevěnými panenkami v moderním kabátku ze dřeva Schima Superba s certifikací FSC™. Skvělé na hraní i coby originální dekorace dětského království.

Silvestr ve velkém stylu

Poslední den v roce stojí za to oslavit se vší parádou.

Přiťukněte si o půlnoci třeba elegantním drinkem Malfy Gin Rosa Gin & Tonic plným svěží chuti grapefruitu a jemné růžové vůně.

Malfy Gin

670 Kč
www.prestigeselection.cz

Malfy je superprémiový italský gin inspirovaný pobřežím Amalfi. Destiluje se v měděném kotli z těch nejlepších italských bylin a alpské pramenité vody. Malfy Gin Rosa je destilovaný s jalovcem a dalšími botanicals, následně infuzovaný sicilskými růžovými grapefruity a rebarborou. Ve vůni dominuje svěží grapefruit spolu s rebarborou a citrosovými tóny. Chuť je bohatá, s výrazným grapefruitem a dlouhým jalovcovým závěrem.

Malfy Gin Rosa Gin & Tonic

40 ml ginu Malfy Gin Rosa
120 ml toniku
plátek růžového grapefruitu

Do sklenice plné ledu nalijte gin, dolijte tonikem a ozdobte plátkem růžového grapefuitu.

Divadlo pod Palmovkou: Spáči

Futuristická dystopie o třech sestrách v nepříliš vzdálené budoucnosti… Fascinující příběh kombinující ozvuky několika slavných literárních děl se odehrává v budoucnosti poznamenané sérií katastrof. Země se v roce 2109 z části proměnila v pustinu a lidstvo nyní žije v několika megapolích. Problém přelidnění je vyřešen střídáním několikaletých hibernačních cyklů řízených umělou inteligencí, kdy část lidstva bdí a pracuje, zatímco druhá část spí. Vášnivý příběh připomínající zvláštní hru začíná ve chvíli, kdy se probudí tři sestry a uvědomí si, že s utopickým pojetím světa není něco v pořádku. Během jejich pátrání po pravdě se brzy ukáže, že hlavní problém spočívá v rozdílných postojích obou směn k životu, jednotlivci a k pojetí moci. Autor, významný litevský dramatik Marius Ivaškevičius, do své hry zahrnul snad všechna velká aktuální témata dneška, která nahlédl s nezvyklou divadelní poetikou, hloubkou, ironií i v obdivuhodné šíři záběru.

www.podpalmovkou.cz

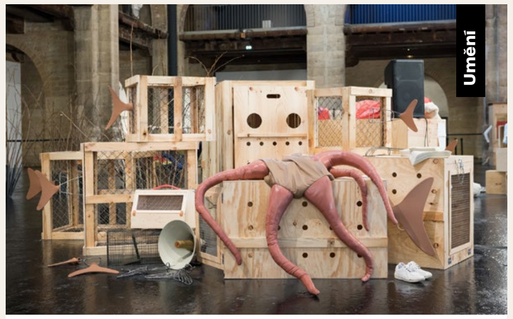

Eva Koťátková: Moje tělo není ostrov

7. 12. 2022 – 4. 6. 2023

Veletržní palác, Národní galerie Praha

Eva Koťátková ve své tvorbě spojuje objekty, koláže, kostýmy a texty do rozsáhlých, hravých, poetických a často performativních instalací, jimiž poukazuje na to, jak hluboce jsou naše osobní životy ovlivněny naším sociálním prostředím, jeho kódy a normami. Její nová výstava má podobu obrovského těla, částečně rybího, částečně lidského. Každá část zprostředkovává nesčetné množství příběhů, jejichž podmanivá litanie se rozléhá celým výstavním prostorem. V průběhu výstavy budou každou neděli odpoledne instalaci obývat a aktivovat performeři, kteří se s veřejností podělí o různé příběhy, jež výstava obsahuje.

www.ngprague.cz

My kluci, co spolu chodíme: Antivánoční hostina

19. 12. 2022

Jatka78

Gurmánská oslava improvizace, divadla a dekadence. Jestli nemáte rádi světýlka, při každoročním nákupním šílenství se chytáte za hlavu a spíš než zápasit s kaprem paličkou v ruce byste ocenili si s ním pokecat, tak je tato hostina pro vás. Spalme cukroví a hoďme za hlavu všechny ty stromky a kýčovité ozdůbky! My kluci pro vás chystají další z řady svých improvizovaných HOSTIN, během které chtějí jít proti tradici vánočních večírků, vánoční tabule, a hlavně vánočních představení. Dejte na jeden večer sbohem ladovským představám krásných, pocukrovaných Vánoc a pojďte se najíst dosyta pohádky, která se rozhodně nikdy nepromítne v hlavním vysílacím čase.

www.jatka78.cz

Plnou parou

31. 12. 2022

Divadlo Palace

Sauna osamělého luxusního wellness hotelu, tajná pracovní a milostná schůzka, touha po dítěti a potřeba sponzorského daru, to jsou atraktivní ingredience pro komedii plnou záměn a zmatků, která ale končí laskavým smířením.

Režie: Petr Svojtka
Hrají: Lenka Vlasáková, Miroslav Etzler, Jan Dolanský, Petra Horváthová / Alena Doláková, Richard Trsťan

www.divadlopalace.cz

Pražská Pallas a Moravská Helles

25. 10. 2022 – 29. 1. 2023

Galerie hlavního města Prahy

V roce 1902 navštívil Prahu a Moravu francouzský sochař Auguste Rodin. Tato cesta, spojená s jeho tehdy největší zahraniční výstavou, byla důležitá nejen pro sochaře samotného, ale zanechala nesmazatelné stopy i v místě návštěvy. Byla významná jak pro tehdejší generaci malířů a zejména sochařů, kterým pomohla ujasnit cestu k modernímu výtvarnému směřování, ale také předznamenala budoucí orientaci výtvarné scény k francouzskému umění. Na druhou stranu, z toho, co tehdejší umělecká a společenská elita považovala za důležité této významné návštěvě ukázat, můžeme dovodit i podstatné informace o prioritách a charakteru té doby. Výstavní a publikační projekt se věnuje „doprovodnému programu“, který byl Rodinovi připraven.

www.ghmp.cz

„Knihy jsou určeny lidem, kteří si přejí být někde jinde.“

Mark Twain

Nejkrásnější období pro milovníky literatury je tady. Ať už se poohlížíte po novince, do které byste se u horkého čaje v pohodlném křesle rádi začetli, nebo by se vám hodila inspirace na dárky pod stromeček, naše tipy připravené ve spolupráci s vydavatelským domem Euromedia a bloggerkou Cat & Cook vás určitě potěší.

www.luxor.cz | www.shop.catandcook.cz

Lekce chemie

Bonnie Garmus

Elizabeth Zottová je neobyčejná žena. Jenže je začátek šedesátých let a její výhradně mužský tým v Hastingsově výzkumném ústavu zastává nevědecký názor na rovnoprávnost. Až na jednu výjimku: Calvina Evanse, osamělého, geniálního, na Nobelovu cenu nominovaného záštiplného člověka, který se zamiluje – ze všeho nejvíc – do její mysli. A výsledkem je skutečná chemie. Stejně jako věda je ale i život nepředvídatelný. A proto se o pár let později Elizabeth Zottová ocitá v roli svobodné matky a vedle toho i nedobrovolné hvězdy Večeře v šest, nejoblíbenějšího amerického pořadu o vaření. Elizabethin neobvyklý přístup k vaření se totiž ukazuje jako revoluční. Přestože sledovanost jejího pořadu roste, ne všichni jsou nadšení. Zdá se totiž, že Elizabeth Zottová neučí ženy jen vařit. Vyzývá je, aby změnily status quo.

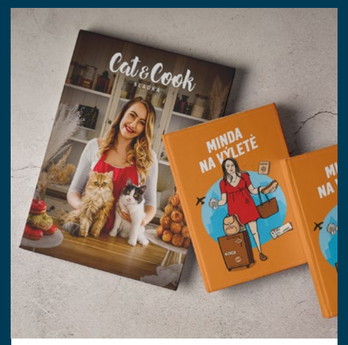

Minda na výletě & Sladká kuchařka

Cat & Cook

Dvě knihy – dvě nezbytnosti, které by měl vlastnit každý milovník vaření a humoru. Bloggerka Ivana Jindřichová do své Sladké kuchařky zahrnula nejznámější české i zahraniční moučníky a dezerty, nádherné a neodolatelné dorty, nejoblíbenější teplá sladká jídla, velikonoční i vánoční speciality, které se díky podrobným receptům s fotopostupy podaří úplně každému. Na odlehčení se pak hodí sáhnout po její letošní novince Minda na výletě, ve které shrnuje průšvihy, humorné historky i netradiční zážitky z cestování po světě. Smích a dobré jídlo k sobě prostě patří.

Vypravěč

Anna Bolavá

V příběhu malého Vítka Kříže a jeho bratra Jáchyma se ocitáme na Běstvinách, na místě jako stvořeném pro prastarou legendu, ve které se na konci zámecké zahrady hýbe obrovský kompost. Hluboko pod zemí prý žije červ, kterého je třeba krmit – radostí, strachem, výčitkami svědomí a jednou za čas i něčím živým. Až dědeček odejde, jeden z vnuků bude muset nastoupit na jeho místo a o Běstviny se postarat. Aby se legenda nepřetrhla, bude muset zabít… Co když se však postavy vzepřou vlastnímu vypravěči a odmítnou být součástí jeho hry? A jak vůbec vyzrát na jeho vševědoucnost, která se prohání mezi stromy v podobě větru a ješitně mrská ocasem? Děti běstvinského příběhu jsou dnes dospělé a vracejí se do zahrad odvyprávět poslední kapitoly po svém.

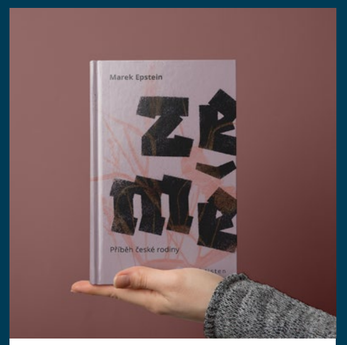

Země

Marek Epstein

Lea o všechno přišla. Několikrát. Válka jí vzala rodinu, komunisti dceru, škodolibost osudu partnera. Naštěstí ale dostala do vínku nevšední dar – téměř nadpřirozenou fyzickou sílu. Znovu a znovu ji ve svém těle nalézá, aby přemohla strach, aby našla dceru Mirabelku, aby si udržela lásku. Bude jí ale její dar na to všechno stačit? Země je strhující sága, která na pozadí nesnesitelných dějin druhé poloviny dvacátého století vypráví o dvou generacích mimořádných žen a jednom neobyčejném talentu.

OMALOVÁNKA

PF 2023

Děkujeme vám za to, že jste si v uplynulém roce s naším magazínem užili chvilky příjemného počtení u odpolední kávy, brali jste si ho s sebou k vodě, na obědovou pauzu i na víkend v horách, že jste s dětmi luštili a vymalovávali, že jste ho nosili domů i do práce, že pravidelně cestoval i za hranice Česka a že se po každém vydání jen zaprášilo. Doufáme, že nám i nadále zachováte přízeň, a přejeme, ať je rok 2023 opět DOCKonalý.

Originální ilustraci exkluzivně pro DOCK vytvořila Edit Lachnitová.

SALADS
puzzlesalads

Vychutnejte si salát podle vlastní chuti s výhledem na Vltavu

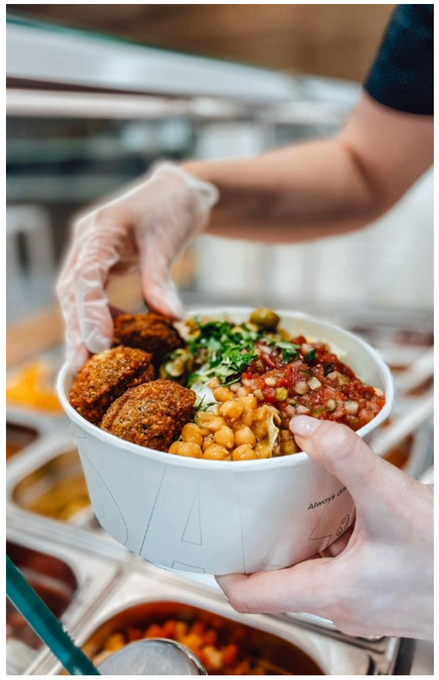

- Možnost poskládat si salát na přání podle nálady
- Dvanáct stálých salátových receptur
- Denní menu šéfkuchaře Pavla Mináře
- Originální sezónní menu
- Prvotřídní lokální suroviny

Podzimní menu
Cat&Cook
podle

Pumpkin Butter Chicken Bowl a Hummus & Sweet Potato Salad

Od září v

DOCK IN FOUR

Boudníkova 7
180 00 Praha 8 – Libeň

www.puzzlesalads.cz

BYDLENÍ
NA VINOHRADSKÉ
Světová architektura
propojující město s lesem
WWW.HAGIBOR.CZ
HAGIBOR
by CRESTYL